

Nr 116.

Av herr **Larson, Edward**, om höjning av tullen å säkerhetständstickor.

Tändsticksindustrien i vårt land har tidigare varit en blomstrande industri. Men genom de allbekanta sorgliga manipulationer, som för några år sedan företogs, har nu i stället en oerhörd arbetslöshet inträtt, och flera samhällen med sådan industri ha lidit avsevärda förluster och befinna sig nu i stora svårigheter. I ett av dessa är ställningen verkligt prekär, ja, rena katastrofen hotar, enär hela samhället så att säga byggts upp av och levt på nämnda industri, som tidigare givit ett par tusen arbetare sin utkomst.

Bland dessa arbetare finnas många, som genom sparsamhet och försakelser fått ihop till ett eget hem. I många fall komma dessa hem nu att skövlas, då det inte längre gives möjlighet till arbete och därav följande inkomster. Det är hårt att möta ett sådant öde, i synnerhet för dem som ingenting högre önska än att få arbeta och försörja de sina men som nu till följd av arbetslöshet måste gå ifrån det hem som de hade hoppats skulle bliva dem en fristad på ålderdomen.

Medan tändsticksindustrien i stor utsträckning nödgats avskeda sina arbetare, importera vi tändstickor.

Enligt inhämtade uppgifter uppgick importen av tändstickor under 1932 till 167 143 kg, och under 1933 hade importen stigit till 272 551 kg. Visserligen äro dessa siffror icke överväldigande stora i förhållande till förbrukningen inom landet. Men med hänsyn till den mycket stora arbetslöshet som råder inom tändsticksindustrien måste importen av tändstickor betecknas icke blott som onödig utan rent av skadlig, och det synes mig, att man i första hand bör tänka på att så långt det är möjligt bereda våra egna arbetare sysselsättning.

De tändstickor eller största delen av de tändstickor som importeras äro betecknade såsom svenska, samtidigt som det i ena hörnet å lådan med små bokstäver finnes anbragt ordet »import», vilket nog av de flesta köparna och förbrukarna icke observeras. Det måste därför anses vilseledande att kalla dessa tändstickor svenska.

Anledningen till att denna utländska vara är efterfrågad torde vara, att man tror den är billigare än de svenska tändstickorna. Vill man jämföra dem med de här tillverkade s. k. hushållständstickorna, skall man dock finna, att de utländska lådorna innehålla ett betydligt mindre antal stickor, varför de i själva verket ställa sig dyrare än de svenska. Då så är förhållandet, finnes ingen rimlig anledning importera en sämre och dyrare vara än vad som tillverkas inom landet.

Såsom framgår av ovannämnda siffror, har en stark ökning av importen av tändstickor under sistförflutna år ägt rum. Skulle denna ökning fortfara, medför detta givetvis ännu mindre arbetstillfällen inom denna näringsgren. Detta synes mig angeläget förhindra. Olika vägar kunna därvid tänkas. Ett importförbud vore ju mest effektivt. Men då det är ovisst, om denna väg är framkomlig, torde en kraftig tullförhöjning vara att föredraga.

På grund av vad sålunda anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen behagade besluta, att tullen å säkerhetständstickor — tulltaxans statistiska nummer 632 — höjes från nuvarande kr. 5: — till kr. 50: — per 100 kg.

Stockholm den 20 januari 1934.

Edw. Larson.